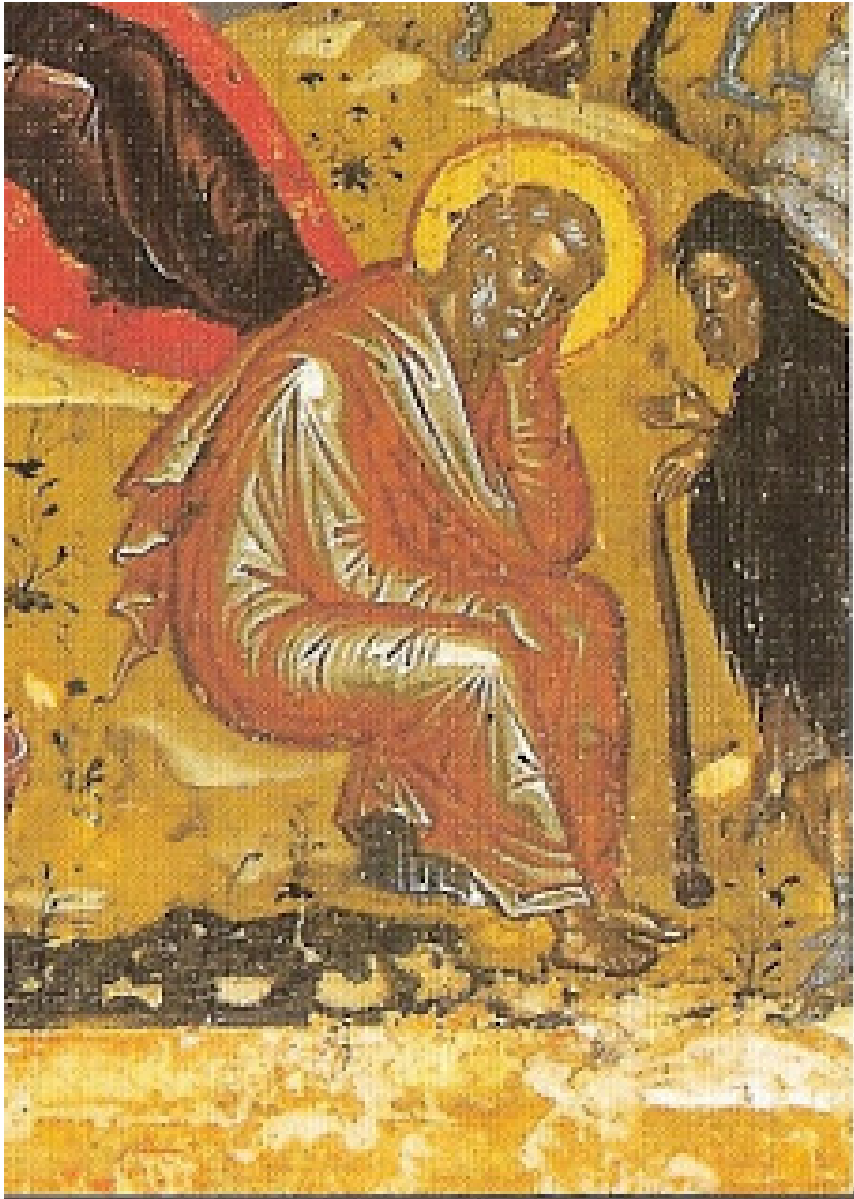

Σαν να σε νιώθω έτσι που στέκεις σκεπτικός...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Πάντα στη σκία των γεγονότων. Πάντα σε δεύτερο πλάνο. Πάντα να διακονείς και να υπηρετείς το μυστήριο της σωτηρίας του σύμπαντος κόσμου με αξίνα και άροτρο τον δικό σου πόνο, την αφόρητη ζάλη των αντικρουόμενων λογισμών σου και την αναντίλεκτη υπακοή στα κελεύσματα του ουρανού. Πρόσωπο σιωπηλό, διδάσκεις αιώνες τώρα, μέσα απ' τη σιωπή σου όλους όσους θελήσουν να την ερμηνεύσουν και να την επεξηγήσουν.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά μικρός ποτέ δεν εστίαζα στην παρουσία σου και τη συμβολή

σου. Άλλα πρόσωπα και πράγματα τραβούσαν την προσοχή μου και ανέβαζαν τον ενθουσιασμό μου. Η Παναγία! Το σπήλαιο! Η φάτνη! Συγχώρα με, αλλά κάποτε πιο πολύ με εντυπωσίαζαν τα άλογα ζώα από τη δική σου παρουσία. Αυτά σε πρώτο πλάνο, δίπλα στο νεογέννητο Χριστό, να Τον θερμαίνουν με το χνώτο τους. Κι εσύ απόμερος. Σκυφτός. Συλλογισμένος.

Κι όμως, καθώς τα χρόνια περνούσαν, ξέκλεβα πιο πολύ τη ματιά μου, όταν θωρούσα την εικόνα της Γεννήσεως, από τη φάτνη και σε κοιτούσα πότε-πότε. Στην αρχή με περίεργες σκέψεις. Κατόπιν με αίσθημα κατανόησης και πιο μετά με σκιρτήματα θαυμασμού και αναγνώρισης. Ίσως γιατί κάποτε σαν οι ζωές μας να συμπορεύθηκαν.

Ίσως γιατί, αρκετά συχνά τελευταία, νιώθω το λογικό μου να σαλεύεται από αναπάντητα και βασανιστικά ερωτήματα σαν τα δικά σου. Σίγουρα γιατί μέσα απ' όλα αυτά θαύμασα τη στάση σου και αναγνώρισα την υπάκουη σιωπή σου. Αυτό το άφημά σου στα κελεύσματα του ουρανού. Και τι παράξενο, αλήθεια, και οδυνηρό και ταλαίπωρο! Η αγάπη του Θεού έτσι να θέλει τη συμμετοχή κάποιων ανθρώπων στα πιο μεγάλα και σωτηριώδη μυστήρια. Με αβάσταχτη ζάλη λογισμών αμφιβολίας. Με έμπονη σιωπή. Και με άμεση υπάκουη ανταπόκριση σ' αυτό που ο νους δεν το χωρά και η ανθρώπινη δύναμη δεν το σηκώνει. Ίδιος ο κλήρος. Κοινή η πορεία. Παρόμοιος ο πειρασμός. Ο δικός σου; Πως μπορεί αυτή η αγία και ανεπίληπτη κόρη να κυοφορεί; Πως, ενώ φαίνεται αγία και ακατηγόρητη, φέρει στα σπλάχνα της έμβρυο; Και ο δικός μας: Πως, η Εκκλησία του Χριστού που έχει κεφαλή της τον ίδιο τον Χριστό φαίνεται παραπεταμένη, ανεπίκαιρη, «αδύναμη» να δράσει, να καθοδηγήσει και να φωτίσει τα ανθρώπινα αδιέξοδα; Που είναι ο δραστηκός και πειστικός της λόγος, ο ηγετικός της ρόλος, η σωτηριώδης παρέμβασή της στην αποσύνθεση της κοινωνίας;

Νιώθω και άλλη πτυχή της δικής σου απορίας. Πως ενώ ο Θεός δια του αγγέλου διαβεβαιώνει ότι «εκ Πνεύματός εστιν αγίου» το κυοφορούμενο και ότι Αυτό «θα σώσει τον Λαόν αυτού», δεν βρίσκεται ένα κατάλυμα, ένας τόπος στοιχειώδους αξιοπρέπειας γι' Αυτόν και την Παναγία; Πως να το χωρέσει το μυαλό σου. Υπάρχει σχέδιο σωτηρίας ολόκληρης της ανθρωπότητας και δεν έχει προβλεφθεί ένας τόπος διαμονής; Υπάρχει δυνατότητα σωτηρίας του ανθρώπινου γένους και δεν υπάρχει ένας άνθρωπος του Θεού να συμπονέσει μια ετοιμόγεννη και να διακονήσει το φοβερό μυστήριο;

Σε νιώθω, γιατί παρόμοια απορώ κι εγώ. Πως είναι δυνατόν να βαδίζει κανείς την οδό του Κυρίου και ταυτόχρονα να αισθάνεται ότι όλες οι συνθήκες τον αντιστρατεύονται; Τα πάντα να εναντιώνονται στην πορεία του και τελικά να υποφέρει; Στέκεις σιωπηλός και σκεπτικός κι απορημένος. Μα πως είναι δυνατόν ν'

ανοίγει ο ουρανός, να προσκαλούν οι άγγελοι τους ποιμένες να προσκυνήσουν, κι όμως κανένας άλλος να μην αντιλαμβάνεται τη θεία Γέννηση; Ίδια και σήμερα. Ανοίγει ο ουρανός! Ποτέ του δεν έκλεισε! Κι όμως οι περισσότεροι δεν μαθαίνουν για τα θαυμαστά σημεία. Δεν πληροφορούνται τις θείες εμπειρίες κάποιων ανθρώπων. Και πάλι διώκουν και βλασφημούν και ειρωνεύονται.

Κοιτάς απορημένος το μυστήριο. Στέκεις παράμερα, μήπως και η απόσταση σε βοηθήσει. Κι όμως τα γιατί σε σφυροκοπούν ανελέητα. Γιατί η ξενιτεία; Γιατί ο διωγμός; Γιατί φυγές από τον ίδιο μου τον τόπο; Ίδια με τα δικά μου. Γιατί ο κόσμος δε με καταλαβαίνει; Γιατί ανάπαυση να βρίσκω μονάχα όταν, έστω τροπικά, απομακρύνομαι; Γιατί και πάλι ο διωγμός και το μίσος στην αγιότητα; Γιατί;

Δεν ξέρω πόσο καιρό, άγιε Ιωσήφ, παιδεύτηκες με τους λογισμούς σου και τ' αναπάντητα γιατί. Δεν ξέρω αν σ' ολόκληρη τη ζωή σου βρήκες τελικά απάντηση. Ξέρω μονάχα ότι τελικά δεν σε λύγισαν οι απορίες και τα βασανιστικά γιατί. Ξέρω ότι δεν προέταξες τη λογική, παρά την πίστη και την υπακοή. Και πιο πολύ γνωρίζω ότι σήμερα, που παρόμοια ερωτήματα και απορίες βασανίζουν εμένα, εσύ ξέρεις.

Εσύ πλέον τα ξέρεις όλα. Κι επειδή θαυμάζω και αναγνωρίζω τη στάση σου στον μεγάλο πειρασμό σου, γι' αυτό και θαρρεύω να σε παρακαλέσω:

Πρέσβευε, άγιε, και σκέπαζε όλους αυτούς που απορούν και υποφέρουν, όλους αυτούς που σκαλώνει το λογικό τους στα βλεπόμενα, όλους αυτούς που τους έχει ζητηθεί να εργασθούν πράγματα μεγάλα και αισθάνονται τους ώμους τους πολύ μικρούς.

ΑΤΤΙΚΟΣ

Απόσπασμα από το Περιοδικό "Η Δράση μας",

Τεύχος Δεκεμβρίου 2012

Πηγή: xfd.gr